

nenastalo ohrožení zdraví lidského ve větším rozsahu, jak předpokládá § 19, odstavec 2 zákona, to tím méně, ana se věc na malé vesnici ihned roznesla a lidé mouku vraceli, aniž se o její požitelnosti přesvědčili, čímž uplatňován vlastně důvod § 281 čís. 10 citovaného zákona, nelze shledati ji odůvodněnou. Zákon o potravinách ohrožuje v § 18 čís. 2 trestem nejen prodej zdraví nebezpečných potravin, nýbrž všeliké jejich dávání do obchodu. Tomu vyhovuje každá činnost lidská, jež, třeba i bezúplatně, sprostředkuje přechod potravin z jedné osoby na druhou. Nelze již proto předávání mouky deputátníkům z objemu trestnosti dle § 18 čís. 2 zákona vyloučiti, nehledíc k tomu, že přechod tento není nijak bezúplatným, tvoře podstatnou část úplaty za práce deputátní. Vzhledem pak ku množství přes 10 q pokažené mouky, z nichž 440 kg dodáno místní a p r o v i s a c i, ostatek osmi různým rodinám, nelze shledati nesprávné podřadění pod zákon ani v tom, že rozsudek odsoudil obžalovaného dle § 19 odstavec druhý, ježto již značný počet osob, pro jejich výživu mouka ta byla určena, opravňuje závěr, že ohroženo bylo trestným činem zdraví lidí ve větším rozsahu. Že ve skutečnosti jen jediný člověk následkem požití mouky onemocněl a největší část mouky vrácena byla stěžovateli, aniž jí bylo použito, nebrání použití § 19, odst. 2 zák., jenž předpokládá jen ohrožení, nikoli poškození zdraví lidí ve větším rozsahu.

Čís. 253.

Účinná lítost zaručuje pachateli beztrestnost i tehdy, nenahradil-li v době, kdy vrchnost zvěděla o činu, poškozenému dosud ještě celou škodu, jen když dodržel splátky ve smyslu narovnání s poškozeným. Nedodrží-li později narovnání, lze po případě čeliti tomu obnovou trestního řízení.

(Rozh. ze dne 9. září 1920, Kr I 190/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Františka K. do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 6. března 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c) tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a obžalovaného z obžaloby dle § 259 č. 3 tr. ř. sprostil.

Důvody:

Jak zřejmě vyplývá opakem z § 188 lit. b) tr. z., klade platný trestní zákon náhradě škody samé s hlediska § 187 tr. z. na roveň, když mezi pachatelem krádeže a poškozeným došlo dříve, nežli soud neb jiná vrchnost o provinění pachatelově vědomí nabyly, k narovnání, jímž se pachatel zavázal k úplné náhradě škody v určité lhůtě, a že trestnost nastává jen tenkrát, když pachatel nedostál své povinnosti, plynoucí z narovnání. V tomto případě zjišťuje rozsudek výslovně, že mezi obžalovaným a poškozenou došlo za částečné náhrady škody dříve ještě, než vina obžalovaného vešla vrchnosti ve známost, k narovnání, jímž se obžalovaný zavázal, že neuhrazený zbytek zaplatí v týdenních nebo 14denních

splátkách (dle možnosti) do roka a že obžalovaný činí splátky ve smyslu tohoto narovnání, takže do dne přeličení splatil poškozené již na pětkrát 70 K. Vynesl-li přes to soud první stolice výrok odsuzující, a to sice jen z toho důvodu, že v době, kdy se četnictvo po uzavření narovnání dovědělo o vině obžalovaného, nebyla obžalovaným nahrazena ještě škoda celá — k čemuž dle porovnání shora uvedeného obžalovaný povinen nebyl — jest rozsudek odsuzující právně mylný, a zmateční stížnost, uplatňující důvod § 281 čís. 9 b) tr. ř. odůvodněna. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti, zrušiti rozsudek první stolice jako zmatečný a osvoboditi obžalovaného od obžaloby. Nevyhovovalo by, nehledíc k možné technické obtíži při dvouleté lhůtě, snaze zákona, vyplývající z § 188, lit. b), c) tr. z., spokojiti se snad pouhým zrušením rozsudku a oddáliti další řízení až do nabytí jistoty, že obžalovaný i později narovnání dodrží; možnosti, že se tak nestane, bylo by po případě čeliti pořadem obnovy trestního řízení.

Čís. 254.

Zločinu dle § 81 tr. z. dopouští se též osoba, proti níž nečelil služební výkon úředního orgánu. Rozdíl mezi skutkovou podstatou zločinu dle § 81 tr. zák. a přestupku dle § 314 tr. zák.

Pro ochranu dle § 68 a 81 tr. zák. jest rozhodnou nepopíratelná formální oprávněnost ke služebnímu výkonu, i kdyby snad materiální správnost konkrétního výkonu mohla býti pochybnou.

(Rozh. ze dne 9. září 1920, Kr I 241/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa B. do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 20. března 1920, jímž stěžovatel uznán byl vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř., domáhajíc se pouhého odsouzení stěžovatele pro přestupek § 314 tr. z. Především dovozuje z okolnosti, že úřední výkon hajného S. směřoval toliko proti spoluobžalovanému Karlu M., nikoli proti stěžovateli, že nemůže vůbec býti řeči o skutkové podstatě § 81 tr. z. Ve směru tom stačí poukázati na doslov § 81 tr. z., který nijak nerozlišuje dle toho, proti komu čelil služební výkon úředního orgánu, jenž pachatelem měl býti zmařen, nýbrž prohlašuje za zločin veřejného násilí, byl-li vůbec kladen násilný odpor proti služebnímu výkonu osoby, v § 68 tr. z. označené. Rozdíl mezi skutkovou podstatou zločinu dle § 81 a přestupku dle § 314 tr. z. nelze tudíž shledávati v tom, bylo-li se vměšováno do úředního výkonu, směřujícího proti osobě třetí čili nic, nýbrž v tom, že vměšování v případě prvním stalo se způsobem násilným v § 81 tr. z. vyznačeným. Neprávem tvrdí zmateční stížnost dále, že služební výkon, do něhož se stěžovatel vmísil, byl v době tohoto vmísení se již ukončen. Služební výkon haj-